

Men schrijft jullie uit Frankrijk:

Eenige weken geleden moest Jehan de Frayssinet, adjudant-vliegenier van het 34ste regiment uit de Bourget (het groote vliegekamp bij Parijs), een inspectiereis met Kapitein Colle maken. Onderweg geraakte het vliegtuig, dat hij bestuurde in brand; de Frayssinet gaf een teeken aan zijn kapitein, om met zijn valschermscherm uit het vliegtuig te springen. Hijzelf maakte zich klaar om zich op dezelfde manier te redden, toen hij bemerkte, dat de kapitein wel over boord was gesprongen, maar met zijn parachute aan het neerstortende vliegtuig was blijven haken, en op zoo'n manier was blijven hangen, dat het hem niet mogelijk was, zich ervan los te maken.

De Frayssinet, zonder op eigen veiligheid bedacht te zijn, hernam, om zijn kapitein te redden, ondanks de steeds toenemende brand, zijn post en trachtte het vliegtuig zoo gauw mogelijk tot stilstand te brengen, door ermee tegen een hindernis aan te vliegen. Het mocht hem gelukken, een moerbeieboom te raken, het toestel werd verpletterd, maar door een waar wonder kwam de piloot er heelhuids af. Zijn leeren, brandvrije kleeren, hadden hem tegen de vlammen beschermd, hij had alleen zijn gezicht gebrand.

Op het laatste oogenblik was het Kapitein Colle gelukt, zijn valschermscherm los te maken, en dank zij den heldenmoed van den jongen bestuurder heeft ook hij zich kunnen redden. Zoodra hij geland was, is hij op zijn beurt, de Frayssinet te hulp gesneld. De adjudant en de kapitein zijn elkaar in de armen gevallen.

De Frayssinet is van oordeel, dat hij niet meer dan zijn plicht heeft gedaan en is vol lof over den moed van zijn kapitein, die, hoewel gewond, hem dadelijk uit zijn benarden toestand is komen bevrijden, en die vliegenier is gebleven, ofschoon al driemaal zijn toestel in de lucht in brand is gevlogen.

Kapitein Colle daarentegen bewondert den moed en den geest van zelfopoffering van zijn piloot, die dan ook op zijn voordracht, bij uitzondering, onmiddellijk tot ridder van het Legioen van Eer is benoemd.

Er zijn op 't oogenblik ook in Frankrijk veel werkloozen. Men probeert hen door werkverschaffing te helpen, maar daarvoor is veel geld noodig, en daarom vraagt men aan ieder, die dat kan, er wat voor af te staan. Er bestaat een speciale „Souscription des enfans pour les chômeurs,” dat is een „Inschrijving van kinderen voor de werkloozen.” De prefect van het Departement van de Seine heeft aan alle burgemeesters verzocht, voor deze inschrijving een afzonderlijke ontvangkas in hun gemeente op te richten en aan alle onderwijzers gevraagd, eraan te willen medewerken.

N. PERNOT.

WOLVEN EN LUIDSPREKERS

Hoe strenger de winters zijn, des te grooter zijn de kudden uitgehongerde wolven die om de Siberische dorpen zwerven.

Het oerwoud, de wolven, de kleine schamele dorpen, de hutten en daarin de arme menschen, doodop van hun altijd zwaren arbeid, zwaar slapend. De wolven zouden de hutten kunnen binnendringen, eer iemand der zevenslapers er erg in had.

En dus wachters

Mannen in hooge laarzen, in lange pelsjassen, met zware pelsmutsen op, rondom het dorp. Het geweer klaar, houden ze de wacht, luisteren, of ze het onheilspellende wolvengehuil hooren, en hooren naderkomen

Het werd haast te zwaar om vol te houden, en men heeft er nu iets op verzonnen.

In de wouden rondom de dorpen zijn microfoons opgehangen. Door geleidingen zijn de microfoons verbonden met sterke luidsprekers, die hier en daar in 't dorp staan.

In 't dorp waakt nu nog een enkele man. Als de wolven in 't boschi huilen, vangt de microfoon het op, en de luidsprekers gillen het uit in de dorpen, zoodat men op zijn hoede kan zijn.

NANNIE VAN WEHL